

Water in het Duistere Niets

Colofon

ISBN: 978 94 6365 563 7

1e druk 2023

© 2023, Sophia L. Montgomery

Dit boek is een bewerkte heruitgave van Prinses Maan en de heerser van het duister, dat in 2019 verscheen.

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

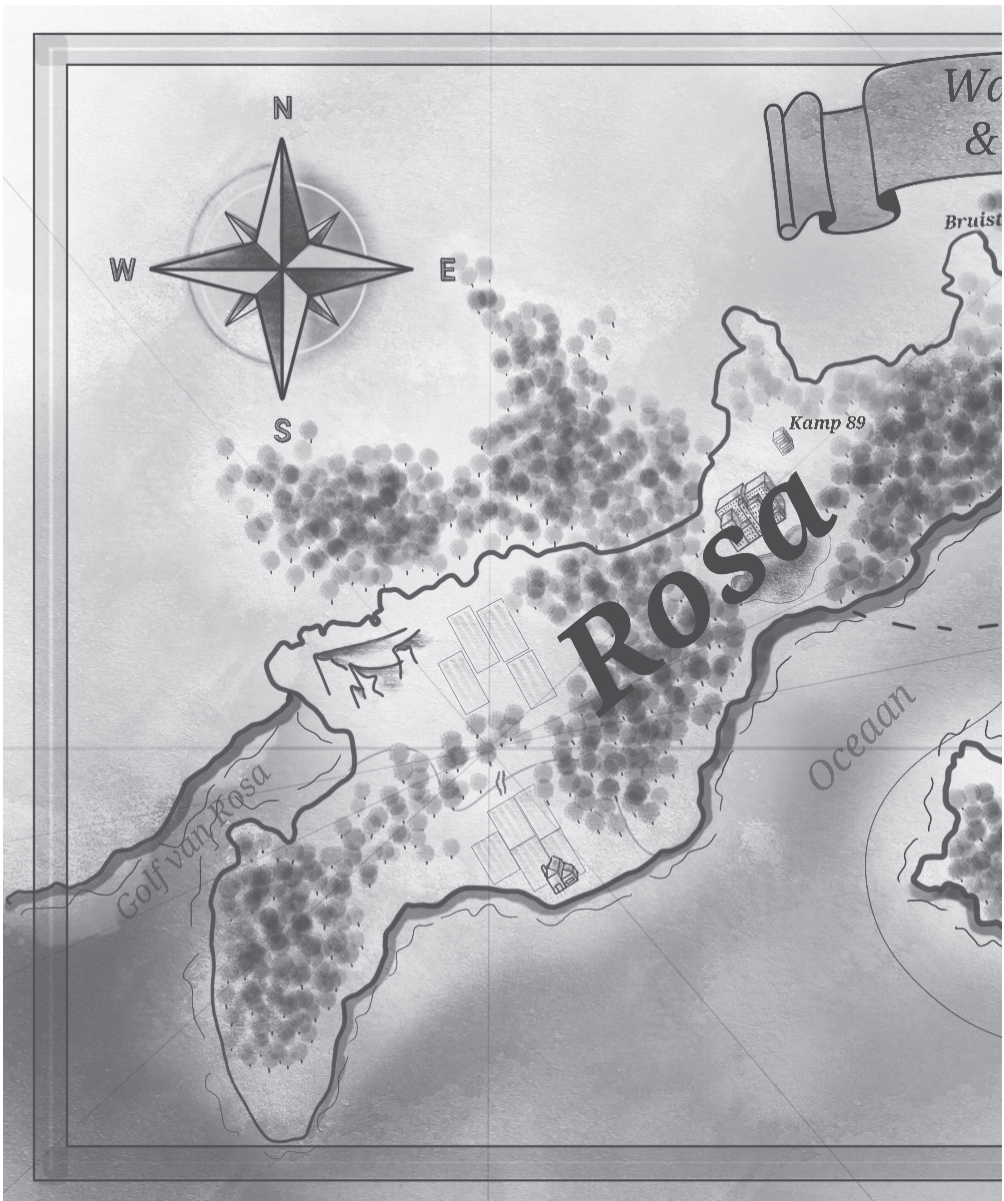
Water in het Duistere Niets

Sophia L. Montgomery

Voor mijn man, mijn ware liefde, het hart van mijn ziel.
Voor mijn ouders – jullie hebben me geleerd
dat ik alles kan worden wat ik wil.

Waterkant
Rosa

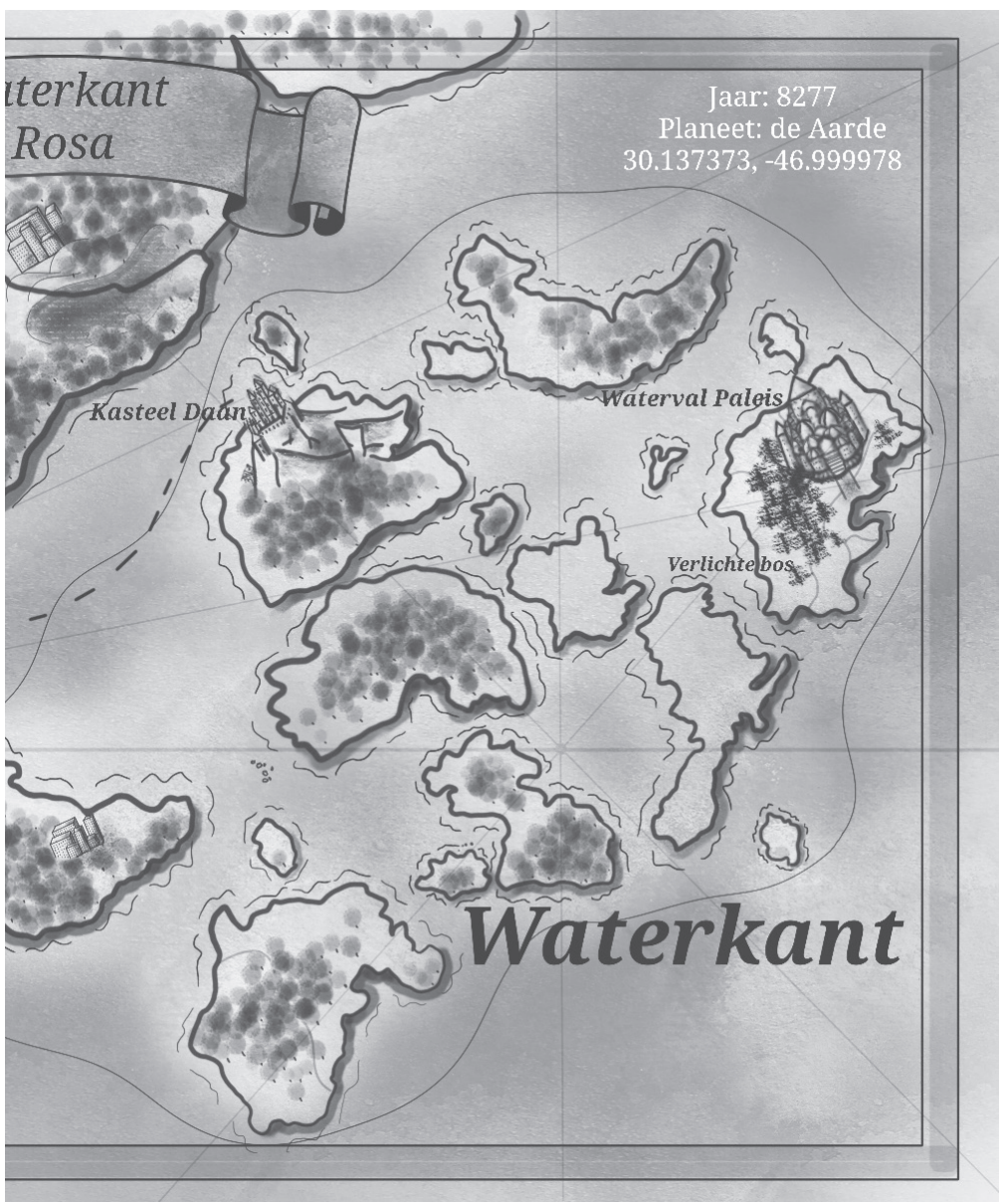
Jaar: 8277
Planeet: de Aarde
30.137373, -46.999978

Kasteel Daan

Waterval Paleis

Verlichte bos

Waterkant

Hoofdstuk 1

Het water sijpelt langs de koude muren van de kleine ruimte. Maan voelt haar hart in haar keel kloppen. De tijd stopt niet. Het water dat uit de muren komt, stroomt steeds sneller uit de gaten. Hoe kom ik hieruit? denkt ze. Steen, overal steen. En de deur zit potdicht. Ze herinnert zich weer wat Amber zei: “Er zit ergens een gat in de muur, als je daartegenaan trapt valt er een sleutel uit.”

Maan laat zich op de grond vallen en speurt de muur af. Het ijsskoude water doordenkt haar kleding en een rilling gaat over haar rug. Shit. Niet slagen voor een opdracht en naar de master moeten gaan, is erger dan hier verdrinken. Maar ik wil niet dood, denkt Maan, en ik wil ook niet naar de master. Dus worstelt ze verder door de modder en het vieze water.

Ze tast de scheuren in de oude muren af. Haar witte glinsterende haren vermengen zich met het vieze water dat uit de muren loopt. Paniek welt op in haar borstkas.

“Trap tegen de muren om de sleutel te vinden,” had Amber gezegd. Het water is ondertussen zo hoog gekomen dat Maan erin kan zwemmen. Met een peinzend gezicht kijkt ze naar boven. Het eeuwenoude plafond lijkt ieder moment te kunnen instorten. Als de muren de druk van het water niet houden, is het afgelopen, weet ze. Maan en haar peloton voeren dit soort testen al uit sinds ze zes jaar is. De meesten van haar team hebben nog nooit daglicht gezien. Ze zijn gewend geraakt aan de oude en donkere gangen onder de grond.

Maan gooit haar benen omhoog en probeert tegen de muren aan te trappen, maar ze voelt hoe het water haar tegenwerkt. In het water is ze bijna gewichtsloos en komen haar voeten aan

als kindervoeten in plaats van de harde getrainde voeten van een militair. Haar gedachten gaan razendsnel. Ze is niet op tijd begonnen met trappen. Dat had ze moeten doen toen het water nog laag stond. Ze moet snel met een oplossing komen.

Opeens weet ze wat ze moet doen. Maan zwemt zo snel als ze kan naar de zwakke stenen op de vloer. Ze herinnert zich dat ze er bijna over struikelde toen ze haar in de kelder gooiden. Ze houdt haar adem in terwijl ze een steen uit de vloer rukt met haar blote handen.

Haar gedachten gaan georganiseerd de stappen af die ze moet nemen. Eerst naar boven zwemmen om adem te halen, dan de steen tegen de muur aan slaan.

Maar als Maan omhoog zwemt, komt ze hard met haar hoofd tegen het plafond. Alsof het systeem wist wat ze van plan was en het water meteen sneller in de ruimte heeft laten stromen. Met grote ogen kijkt ze naar de muur. Ze is al zo ver gekomen, ze wil niet opgeven. Maan droomt ervan om te ontsnappen aan het systeem. Ze wil nog niet dood. Zo snel als ze kan begint ze de steen tegen de oude muur aan te slaan. Overal waar scheuren en inkepingen zijn, smijt ze de steen ertegenaan, zonder hem los te laten. Ze voelt de druk op haar longen.

Plotseling ziet ze het zilveren sleuteltje uit de muur rollen. Amber had gelijk, door de kracht van een schop of steen zou het sleuteltje vrijkomen. Maan laat meteen de baksteen los en zwemt op het sleuteltje af. Zo hard als ze kan trapt ze in het water om bij de deur te komen. Haar lichaam wil het opgeven, het wil naar adem snakken. Haar benen zijn verzuurd door het gebrek aan zuurstof. Nog eventjes, zegt Maan tegen zichzelf terwijl ze in het donkere water naar het sleutelgat zoekt. Zodra ze de sleutel in het gat krijgt en een klik hoort, krijgt ze een glimlach op haar gezicht. Maar die glimlach verdwijnt snel.

De deur zwaait open door de druk van het water. Maan vliegt uit de deuropening en komt met een harde dreun tegen de muur van de oude gang aan. Ze gooit haar handen voor haar gezicht als het water als een stortvloed over haar heen komt. Met een harde knal slaat vervolgens de baksteen tegen haar handen aan.

Als uiteindelijk de vloedgolf afneemt, blijft ze roerloos tegen de muur aan zitten.

“Tien minuten!” schreeuwt de stem uit de speakers boven haar hoofd. “Tien minuten, je hebt er veel te lang over gedaan!”

Maan voelt zich drijfnat en ijskoud. De camera's zijn op haar gericht. Ze voelt de haat in haar ziel en kijkt boos terug naar de camera. Elke dag beseft ze een beetje meer dat de camera's ieder stukje van de gangen in de gaten houden. Het systeem is overal. Sommigen denken dat het systeem een enorme computer is die de meisjes en vrouwen onder de grond traint. Anderen denken dat er mensen achter zitten in grote controeruimtes. Maar er is één ding dat Maan en de jonge vrouwen waar ze mee opgegroeid is zeker weten: het systeem houdt ze gevangen onder de grond en leidt ze op tot sluipmoordenaars. Maan heeft heel veel manieren geleerd waarop ze specifiek mannen kan uitschakelen. Hoe ze informatie kan krijgen van mensen die dat niet willen geven. Van psychologie tot technologie, martelkunde en vechtsporten: alles kwam voorbij. Ze is opgeleid tot een elitemilitair van het systeem en haar opleiding is bijna afgerond. Als ze niet doodgaat voordat ze het daglicht heeft gezien, kan ze boven de grond worden ingezet om te vechten voor de idealen van het systeem.

“Ik ben eruit gekomen voordat ik verdronken ben,” hijgt ze tegen de camera's, zich afvragend wanneer de dag komt dat ze de test niet zal halen.

“Ga terug naar je cel, de master hoort hierover.”

Hierop haalt ze opgelucht adem. Zolang de woorden ‘je bent gezakt’ niet uitgesproken worden, is er nog niks aan de hand.

“O God, ik ben zo blij om jou te zien!” Amber gooit haar armen om Maan heen als ze de cel binnenkomt.

“Zonder jouw hulp had ik het nooit gered.”

Maan en Amber zijn samen opgegroeid in dezelfde cel, met grijze muren en stalen bedden en het kleine beetje bezittingen van de jonge vrouwen in een ijzeren kast naast de deur. Ieder meisje dat opgroeit in het systeem heeft dezelfde bezittingen: twee te grote grijze truien, twee grijze broeken, één paar grijze gympen, twee paar grijze sokken, twee onderbroeken, een stukje zeep, een haarborstel, één zwart haarelastiekje en een tube tandpasta met een tandenborstel. Op de eerste dag van de maand krijgen ze altijd een nieuw zeepje en een nieuwe tube tandpasta. Voor overige producten, zoals medicijnen of benodigdheden voor menstruatie, moet een aanvraag worden ingediend. Maar de meeste jonge vrouwen hebben geen menstruatie; de harde trainingen zijn zo zwaar dat hun lichaam het overslaat.

Maan kijkt toe hoe Amber haar eigen flesje water pakt en het aan haar aanbiedt.

“Er is iets misgegaan met de berekening van de waterflesjes. Ze hebben een flesje te veel aan me gegeven met de hardlooptraining vanmiddag. Jij ziet eruit alsof je het meer nodig hebt dan ik,” zegt Amber met haar elegante stem.

Soms is Maan jaloers op Amber, ze is altijd overal goed in. Haar ogen zijn amberkleurig, haar huid is gebruint en dan dat prachtige bruine krullende haar. Ze is het lievelingetje van het systeem.

Toch houdt Maan van haar. Ze beschouwen elkaar als zussen. Maan pakt het flesje dankbaar aan en drinkt het met een paar slokken leeg. Omdat ze een paar dagen geleden weigerde om Yue-Yan uit te schakelen in een gevecht, heeft het systeem haar gekort op waterflesjes.

Als je het systeem weigert, word je gestraft of gedood.

Yue-Yan is erg klein en mager vergeleken met Maan. Ze is Chinees, een uitstekende krijgster met pijl-en-boog of met een geweer, alleen de vechtsport heeft ze niet geërfd van haar voorouders. Toen het systeem Maan commandeerde om Yue-Yan uit te schakelen, weigerde ze. Sindsdien is er ieder keer weer een ander die een flesje water overheeft en het aan Maan geeft. Ze weet heel goed dat ze hun eigen water aan haar geven, iedere dag een ander. En vandaag was het dus weer de buurt aan Amber.

Een harde pieptoon galmt door de gangen en cellen van het peloton onder de grond. Maan en Amber springen uit hun stalen bedden. Er zijn precies dertig tonen voordat ze op het hardlooppveld moeten zijn. Ze zijn het gewend, de ruwe manier van wakker worden, opspringen, kleding aantrekken, tandenpoetsen, haar in een staart doen en dan de gangen doorrennen totdat ze het ondergrondse veld bereikt hebben.

Het ondergrondse veld is niets meer dan een grijze betonnen vloer met strepen erop om de looppaden aan te geven. De groep noemt het een veld, omdat ze in boeken sportvelden hebben gezien met gras en bomen eromheen. De enige manier om te overleven onder de grond en niet gek te worden, is door te dromen over de plaatjes en beschrijvingen uit de grote collectie boeken in de bibliotheek van het systeem. De boeken zijn ervoor bedoeld om de legers die onder de grond

gedrild worden op te leiden voor een leven boven de grond. Hun taak is duidelijk: als de training afgerond is, moeten ze zich mengen onder de normale mensen, zonder dat die doorhebben dat de jonge vrouwen militairen zijn van het systeem. Op die manier wordt de aarde geïnfiltreerd en blijft het systeem de baas. Maan kan zich niet voorstellen hoe bang de mensen boven de grond moeten zijn; ze weten dat zich onder hen vrouwen bevinden die je kunnen vermoorden als je je verzet tegen het systeem, maar ze weten niet wie. Je vrouw of beste vriendin, moeder of grootmoeder kan zomaar een elitemilitair zijn, zonder dat iemand het doorheeft. Maan schudt haar hoofd afkeurend.

De zweetdruppels verschijnen op haar voorhoofd. Al snel lopen Amber en Yue-Yan naast haar. Yue-Yan zegt nooit veel, maar zorgt ervoor dat ze altijd bij Maan in de buurt blijft.

“We moeten een manier vinden om te ontsnappen,” fluistert Maan zo zacht dat alleen Yue-Yan en Amber het kunnen horen. Het geluid van de vele neerkomende gympen op het beton dempt haar stem.

“Dat is onmogelijk. Het systeem is overal,” antwoordt Amber terwijl ze Maan aankijkt.

Maan schudt weer afkeurend haar hoofd. “Ik wil niet leven voor een ander, ik wil leven voor mezelf.”

Haar zilveren ogen reflecteren de tl-buizen boven hun hoofd. Ze ziet de angst in Ambers ogen voordat ze haar mond opendoet om iets te zeggen.

“Pas nou op met wat je zegt. Het systeem heeft overal oren en ogen.”

Maar Maan is niet van plan op te geven.

“Ik vind wel een manier voor ons, ik ga echt niet moorden op commando,” antwoordt ze “Al kost het me mijn eigen leven.”

Na een uur rennen klinkt het piepsignaal voor de wissel. Alle jonge vrouwen rennen terug naar hun cellen om snel te douchen en schone kleding aan te trekken. Bij het ontbijt haast Maan zich om haar pap naar binnen te werken. Hoe eerder ze klaar is, des te meer tijd ze heeft om te zoeken naar een uitweg. Ze heeft dit maanden geleden al gepland. Als ze haar ontbijt eerder op heeft dan de rest, heeft ze tijd om in de gangen te zoeken naar de weg naar boven.

Maan excuseert zich direct in de ontbijtzaal en doet alsof ze in gedachten verzonken is, maar in plaats van naar links te gaan, naar de trainingsruimte voor vechtsport, gaat ze naar rechts.

Ze voelt de spanning in haar borstkas terwijl ze doet alsof ze niet oplet. Voorzichtig scant ze de gangen en noteert in haar hoofd waar de camera's hangen. Het licht is hier veel minder fel dan in de andere gedeeltes van het ondergrondse kamp. De gangen voelen zo duister en kil aan dat er een rilling over haar rug gaat.

De zuidkant van de gangen is verboden toegang voor alle militairen. Alleen als het systeem je oproept mag je deze kant op, dat is als je naar de master moet of als je je opleiding hebt afgerond. In beide gevallen kom je nooit meer terug. Hier moet het zijn, denkt Maan en ze voelt haar hart sneller kloppen.

Als ze iets verder komt, vallen haar aan het einde van de gang trappen op. Ze hapt naar adem, maar probeert haar gezicht neutraal te houden.

De uitgang is altijd zo dichtbij geweest, gaat het door haar hoofd. Wat als ik nu een sprintje trek? Zou het zo makkelijk zijn om boven te komen?

Plotseling voelt ze een sterke hand op haar schouder. Als ze

zich omdraait ziet ze een enorme man. Hij draagt een zwarte broek en zwarte trui en heeft een bivakmuts over zijn hoofd getrokken.

“Ben je verdwaald, meisje?” klinkt een kille stem onder de muts vandaan.

Maan doet haar best om verbaasd te kijken. “Wat? Verdwaald?” antwoordt ze terwijl ze haar ogen verward knippert. “Ik ben onderweg naar de vechtsportzaal. We hebben zo vechtsport.” De man knijpt hierop harder in haar schouder en hij zet een stap dichterbij. Maan voelt zich misselijk door de aanraking en de ruimte die tussen hen in vermindert.

“De vechtsportzaal is de andere kant op, dit is de verboden afdeling. Het systeem heeft me naar je toe gestuurd voor een overhoring,” klinkt zijn stem eng dicht bij haar oor.

Maan voelt haar benen trillen. Ze doet haar best om zo onschuldig mogelijk te kijken. “Een overhoring voor wiskunde? Of geschiedenis?” vraagt ze met opgetrokken wenkbrauwen. “Nee, over de reden waarom jij je op een verboden afdeling bevindt.”

Voordat ze kan antwoorden, voelt ze een harde klap op haar hoofd. Ze ziet nog net dat er eenzelfde man in zwarte kleding en met een bivakmuts op achter haar is komen staan, en dan worden de gangen nog donkerder.

“Wat deed je in die gang?”

Maan knippert met haar ogen tegen het felle licht. Ze ligt vastgebonden op een tafel terwijl twee mannen met een bivakmuts op over haar heen hangen.

“Welke gang?” vraagt ze. “En wie zijn jullie? Ik dacht dat het systeem alleen met vrouwen werkt.”

Maan ziet de klap al aankomen voordat ze hem voelt. De man

aan de rechterkant slaat haar hard in haar gezicht. Ze proeft het bloed meteen in haar mond en kijkt nu oprecht verbaasd. “Ik vraag, hij slaat,” zegt de man links van haar. “Jij antwoordt.” Hierop spuugt ze het bloed uit op haar grijze shirt. “Mij best,” zegt ze met samengeknepen ogen. “Maar wees niet verbaasd als ik terugsla, lul.”

Het was haar bedoeling om bang over te komen, want dat is wat het systeem wil. Als het systeem denkt dat ze opstandig is, wordt ze meteen vermoord. Maar ze laat zich niet zomaar slaan. Toch maakt ze het zichzelf nu wel moeilijk, bedenkt ze: haar enige redding is hun geloof in haar onschuld.

“Wat deed je in die gang?”

“Ik liep naar de vechtsportzaal,” antwoordt ze stug.

“Ben je je ervan bewust dat je de verkeerde kant op liep?” vraagt de man en hij gaat dichterbij Maan staan.

Maan laat een verbaasd geluidje ontsnappen uit haar keel.

“Nee.” Dan probeert ze snel weg te rollen van de man.

“Waar dacht je over na, toen je de verkeerde kant op liep?”

Opeens ziet ze dat de tweede man een grote spuit tevoorschijn haalt. Een spuit die bedoeld is om iemand te drogeren of te martelen als ze denken dat ze niet de waarheid spreekt.

“Over dat ik spijt heb van de vechtsportles, dat ik Yue-Yan niet heb uitgeschakeld zoals het systeem zei, ik heb al dagen een tekort aan water en krijg er hoofdpijn van,” antwoordt Maan in één ademteug.

Hierop knikt de man goedkeurend en de spuit wordt weggelegd. Opgelucht laat Maan haar adem ontsnappen en ziet ze hoe de leren banden los worden gemaakt van haar enkels en vervolgens van haar handen.

“Het systeem heeft mannen in dienst om jullie voor te bereiden op gevechten met mannen. Vrouwen zijn kleiner van stuk

en vaak minder sterk dan mannen. Daarom wil het systeem dat jullie ook met mannen trainen.”

Nog voor Maan kan reageren, wordt ze van de tafel af geduwd. Ze kan net op tijd haar handen voor haar gezicht gooien om de val op te vangen.

Maan begrijpt wat de man zegt. Vechtsporttraining is vaak tegen mannen die te gast zijn. Met een bivakmuts op heeft ze echter nog nooit gezien.

“Wij zijn geheime agenten van een ander team. Het systeem heeft ons opgeleid om specifiek jouw groep onder controle te houden,” zegt de man terwijl hij op Maan neerkijkt.

“En wie houdt jullie dan onder controle?”

Een trap in haar buik is het antwoord. Met een gil duikt ze in elkaar.

“Ik stel de vragen hier, niet jij,” snauwt de man. “Wij hebben een chip in onze hersenen. Als we niet doen wat het systeem zegt, geeft de chip een signaal naar de hartspier. Ons hart stopt dan simpelweg met kloppen. Jij krijgt dezelfde chip, meisje, als je klaar bent met de training.”

Maan kan haar oren niet geloven. Met die chip zou ze altijd moeten kiezen tussen haar eigen dood en de dood van een ander. Ze kijkt de mannen met oprechte angst in haar ogen aan.

“Vandaag vecht je met mij, Maan. Ik herkende je meteen toen je op de gang liep. Het meisje met de zilveren ogen, het wit glinsterende haar en de parelmoeren huid. Precies zoals in je map staat en op je pasfoto. Zeer eigenwijs en intelligent, staat er bij de kanttekening. Ik ben je straf omdat je een opdracht van het systeem hebt geweigerd en ik ga iedere minuut genieten van je afranseling. Het systeem heeft mij gestuurd om je een waardige tegenstander te geven, aangezien de andere meisjes blijkbaar te zwak voor je zijn.”

Maan ziet de leugen meteen in zijn ogen. Hij geniet hier helemaal niet van, denkt ze verbaasd. “Wie ben je?” vraagt ze met samengeknepen ogen. Dan zet ze zich schrap voor de volgende trap in haar maag, maar de man steekt zijn hand op en houdt de andere man tegen.

“Ik ben Valk, het hoofd van de vechtsport van het leger van het systeem. Overal op de wereld maak ik het trainingsschema. Ik leid de mannen en vrouwen op die jullie vechtsportleraren en -leraressen opleiden. Als jij een teamgenoot van je te zwak vindt om mee te trainen, mag je het vanaf nu tegen mij opnemen.”

Maan hoort de tegenzin in zijn stem. Ze voelt zijn neiging om te schreeuwen dat het systeem haar met rust moet laten.

“De overhoring is afgelopen,” vervolgt hij met een lagere stem. Dan schieten Maans ogen naar de man die haar zojuist een trap in haar buik gaf. Ze staat op zonder hem uit het oog te verliezen. “En wie is dat?” vraagt ze met afgrijzen in haar stem. “Meneer Slaatgraag?”

Ze ziet Valks pretogen onder zijn bivakmuts. “Dit is Bart, maar ik noem hem Bruut. Hij is mijn hulpje bij overhoringen.”

Maan bedenkt zich niet langer, ze springt op Bart af. Nog voordat hij kan reageren, gooit ze hem op de grond door zijn neus vast te pakken, met een zwaai zijn nek om te draaien en hem tegen de grond aan te drukken. Als Bart zich wil verzetten, zet ze de spuit die hij enkele minuten geleden in zijn handen had, tegen zijn nek.

“Zeg eens, Bruut,” gromt Maan. “Wat zit er in deze spuit? Wil je dat ik hem in je nek leegspuit of in je hart?”

Voordat Bart kan antwoorden, laat ze de naald door de stof van zijn bivakmuts glijden en door zijn huid.

“Daar zit een vloeistof in die zorgt dat de zenuwen in heel het lichaam zich samenknijpen en een ondragelijke pijn veroor-

zaken. Op zichzelf niet dodelijk, maar door de shock zijn er mensen aan overleden,” klinkt de stem van Valk vlak achter haar oor.

“Als je dichterbij komt, Valk, dan spuit ik hem leeg in zijn nek,” sist Maan dreigend. “Ik zal onze bruoit eens leren wat minder brutaal te zijn.” Vervolgens snauwt ze erachteraan: “Bied je excuses aan voor je mishandeling.”

Bart smeekt haar meteen om de spuit niet in zijn nek leeg te spuiten. Ondertussen drukt Valk zijn hand om de hand waarmee ze de spuit vast heeft. Maan laat de spuit los en met een zwaai van Valk zijn arm staat ze weer op haar benen. Ze ziet meteen dat Valk geen brute kracht heeft, zoals Bart. Aan zijn beheerste bewegingen te zien vloeit de vechtsport door zijn aderen. Valk smijt vervolgens de spuit in een container en wijst dan boos naar de deur.

“Laat me je terugbrengen naar de juiste gang,” gromt hij dreigend, waarop Maan een brede glimlach laat zien.

“Natuurlijk Valk, gezellig.”

Als Valk en Maan bijna terug zijn bij de splitsing van de gang, klinkt er een vreselijk gekrijs vanuit de verhoorkamer. Hierop blijft Valk stilstaan en kijkt Maan met grote ogen aan. Zij krijgt een nog bredere grijns op haar gezicht.

“Je was te laat. Ik heb je grote vriend Bart wat manieren bijgeleerd. Zijn geweld naar mij was volkomen zinloos. Ik weet zeker dat hij het niet nog een keer doet.”

“Heb je enig idee wat het systeem je aandoet nu je Bart die injectie hebt gegeven?” vraagt Valk. Maan hoort aan zijn stem hoe ontzet hij is.

“Het systeem heeft me geleerd om mannen aan te vallen die mij aanvallen. Ik zie het verschil niet met of ze voor het sy-